

6. PROSTO. (2023). *Informing Residents in a Crisis. Informing the population in crisis conditions and involving residents in the processes of community reconstruction: A manual for local self-government bodies*. Available at: https://decentralization.ua/uploads/library/file/901/PROSTO_Manual_Informing_residents_in_a_crisis_book_web_16112023.pdf.
7. Ministry of Digital Transformation of Ukraine. (2025). *Diia. Tsyfrova hromada* [Diia. Digital Community]. Available at: <https://hromada.gov.ua/>.
8. Verkhovna Rada of Ukraine. (1997). *Pro mistseve samovriaduvannya v Ukraini: Zakon Ukrainy vid 21.05.1997 № 280/97-VR* [On local self-government in Ukraine: Law of Ukraine dated May 21, 1997, No. 280/97-VR]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text>.
9. Vasylieva, A. I. (2021). *Perspektyvni instrumenty elektronnoi demokratsii Ukrainy* [Perspective tools of electronic democracy in Ukraine]. *Pravo ta derzhavne upravlinnia*, No. 1, Pp. 176-182. Available at: <https://doi.org/10.32840/pdu.2021.1.26>
10. OECD. (2022). *Digitalisation for recovery in Ukraine*. Paris: OECD Publishing. Available at: https://www.oecd.org/en/publications/digitalisation-for-recovery-in-ukraine_c5477864-en.html.
11. Kostetska, T. (2024). *Informatsiino-komunikatsiini chynnyky funktsionuvannya systemy mistsevoho samovriaduvannya v umovakh voiennoho stanu* [Information and communication factors of the functioning of the local self-government system under martial law]. *Law of Ukraine*, No. 6, Pp. 77-93. Available at: <https://doi.org/10.33498/louu-2024-06-077>.
12. UNDP Ukraine. (2007). *Decentralization and Local Governance Reform in Ukraine: Analytical Reports*. Available at: <https://erc.undp.org/evaluation/download/1117>.
13. Korchiak, N., Rychynskyy, A., & Larina, N. (2023). *Tsyfrova transformatsiia ta elektronne vriaduvannya: naukovi pidkhody doslidzhennia v sferi publicnoho upravlinnia ta administruvannya* [Digital transformation and electronic governance: scientific research approaches in the field of public management and administration]. *Aspects of Public Administration*, No. 1.3, Pp. 43-49. Available at: <https://doi.org/10.15421/152334>.
14. Horobets, N. O., Troian, O. A., & Strashok, Ye. V. (2019). *Poniattia detseentralizatsii publichnoi vlady v Ukraini* [Concept of decentralization of public power in Ukraine]. *Juridical Scientific Electronic Journal*, No. 5, Pp. 149-152. Available at: <https://dspace.univd.edu.ua/items/b23c2d42-9248-406d-b696-bac1ed61521e>.
15. Cabinet of Ministers of Ukraine. (2021). *Pro shkvalennia Kontseptsii rozvytku tsyfrovykh kompetentnosti ta zatverdzhennia planu zakhodiv z yii realizatsii: Rozporядzhennya vid 03.03.2021 № 167-r* [On approval of the Concept of digital competence development and approval of the action plan for its implementation: Order dated March 3, 2021, No. 167-r]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/167-2021-%D1%80#Text>.

Abstract.

Popadynets N., Tymkovych O., Dorofyeyev O. Digital transformation of administrative services and information communication infrastructure of territorial communities during the period of decentralization and war.

The article examines the digital transformation of administrative services and the development of information and communication infrastructure (ICI) in territorial communities in Ukraine, in the context of decentralization and the full-scale war, as interrelated components of improving the efficiency of public administration, transparency of local self-government bodies, and the sustainability of local management systems. It is argued that in the modern architecture of regional governance, ICI should be considered not only as a technical platform for e-governance, but also as a strategic resource of the community that ensures the continuity of management processes, the accessibility of administrative services, the consistency of decisions, and the formation of trust between the authorities and the population. It is shown that military challenges (destruction of infrastructure, cyberattacks, disruption of logistics, population migration, growth in social needs) necessitate expanding ICI functions from service to security, coordination, and mobilization, thereby requiring communication redundancy, data protection, and countering disinformation. Based on a generalization of scientific approaches and practices of digitalization, the instrumental composition of ICI (websites, e-service portals, e-document management, open data, e-democracy tools, crisis communication channels) and the mechanisms for its implementation (institutional, regulatory, and financial) have been identified. The principles for forming ICI communities in crisis conditions have been identified: stability, security, openness, consideration of wartime restrictions, and people-centeredness. It has been proven that the current ICI models in many communities remain fragmented and poorly integrated, which reduces the effectiveness of service delivery and communication in emergencies. Conceptual guidelines for improving the ICI model are proposed through the construction of an integrated digital community ecosystem, the deployment of backup and crisis communication infrastructure, the strengthening of cyber and information security, and the development of communication with the population. The practical significance of the results lies in laying the groundwork for modernizing administrative services and increasing the resilience of territorial communities in the post-war period.

Keywords: public administration, digital services, digital technologies, digitalization, digital transformation, information and communication support, mechanism, infrastructure, territorial community, local self-government bodies, competitiveness.

Стаття надійшла до редакції / Received 14.10.2025

Прийнята до друку / Accepted 28.10.2025

Бібліографічний опис статті:

Попадинець Н. М., Тимкович О. І., Дорофеев О. В. *Цифрова трансформація адміністративних послуг та інформаційно-комунікаційної інфраструктури територіальних громад у період децентралізації та війни. Актуальні проблеми інноваційної економіки та права*. 2025. № 6. С. 44-48.

Popadynets N., Tymkovych O., Dorofyeyev O. *Digital transformation of administrative services and information communication infrastructure of territorial communities during the period of decentralization and war. Actual problems of innovative economy and law*. 2025. No. 6, pp. 44-48.

УДК: 338.43:005.591.6:351; JEL classification: Q16, O31, O38, H83

DOI: <https://doi.org/10.36887/2524-0455-2025-6-11>

**ОХРИМЕНКО Андрій Валерійович, аспірант, Карпатський національний університет імені Василя Стефаника, кафедра публічного управління та адміністрування, <https://orcid.org/0009-0005-8538-0093>
 ЧЕРВІНСЬКА Оксана Степанівна, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри фінансів Національного університету «Львівська політехніка», <https://orcid.org/0000-0002-6048-7936>**

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЯМИ В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ

Охріменко А.В., Червінська О.С. Міжнародний досвід публічного управління інноваціями в аграрному секторі.

У статті досліджено міжнародний досвід публічного управління інноваціями в аграрному секторі в контексті сучасних глобальних викликів, зокрема трансформації моделей аграрного розвитку, посилення продовольчих ризиків, кліматичних змін і зростання ролі інновацій як чинника економічної та соціальної стійкості. Обґрунтовано, що інноваційний розвиток сільського господарства в більшості країн світу формується не стихійно, а в межах цілеспрямованої державної політики, яка поєднує стратегічне планування, інституційне забезпечення, фінансові стимули та механізми координації взаємодії між ключовими акторами аграрної інноваційної системи. Узагальнено підходи до публічного управління інноваціями в аграрному секторі, що застосовуються в країнах Європейського Союзу, США та окремих державах Азії з акцентом на системну роль держави у формуванні сприятливого інституційного середовища, розвитку дорадчих служб, підтримці наукових досліджень і трансферу знань. Показано, що ефективні моделі публічного управління аграрними інноваціями базуються на принципах довгострокової орієнтації, міжсекторальної координації, інклюзивності та поєднання економічних, екологічних і соціальних цілей розвитку. Окремим увагу приділено аналізу сучасних наукових підходів до управління аграрними інноваціями, зокрема концепції аграрних інноваційних систем і доказової аграрної політики, що дозволяють підвищити обґрунтованість управлінських рішень і результативність державного втручання. Виявлено ключові управлінські закономірності та обмеження, пов'язані з фрагментарністю політик, нерівним доступом до інновацій і необхідністю адаптації міжнародного досвіду до національних інституційних умов. Доведено, що використання міжнародного досвіду публічного управління інноваціями в аграрному секторі має ґрунтуватися на комплексному та адаптивному підході, орієнтованому на підвищення конкурентоспроможності аграрної економіки, забезпечення сталого розвитку та зміцнення продовольчої безпеки.

Ключові слова: публічне управління, інновації, електронне врядування, смарт-інструменти, цифрова трансформація, інституційна адаптація, електронна демократія, інструменти участі, управлінські технології.

«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ ТА ПРАВА» № 6 / 2025

Всеукраїнський науковий журнал

Постановка проблеми у загальному вигляді.

Аграрний сектор у сучасних умовах глобальної економічної, екологічної та безпекової нестабільності розглядається як один із ключових елементів забезпечення стійкості національних економік, продовольчої безпеки та соціальної стабільності. Посилення кліматичних змін, деградація природних ресурсів, зростання волатильності світових аграрних ринків, а також геополітичні конфлікти й воєнні дії суттєво трансформують умови функціонування сільського господарства, підвищуючи роль інновацій як інструменту адаптації та розвитку. У цих умовах інновації в аграрному секторі перестають бути виключно результатом приватної ініціативи чи науково-технічного прогресу і дедалі більше залежать від якості публічного управління, здатного формувати сприятливе інституційне середовище, координувати інтереси стейкхолдерів і забезпечувати довгострокову стратегічну орієнтацію розвитку галузі.

Сутність дослідження міжнародного досвіду публічного управління інноваціями в аграрному секторі полягає в тому, що в більшості країн світу саме держава виступає ключовим суб'єктом формування аграрної інноваційної політики, визначаючи пріоритети наукових досліджень, механізми фінансової підтримки, регуляторні засади та інституційні моделі взаємодії між наукою, бізнесом і виробниками. Водночас практика свідчить, що ефективність інноваційної діяльності в аграрному секторі значною мірою залежить не стільки від обсягів фінансування, скільки від узгодженості управлінських рішень, прозорості інституцій, якості дорадчих систем та здатності публічної влади реагувати на динамічні виклики зовнішнього середовища. Для країн із трансформаційною економікою, зокрема для України, питання адаптації міжнародного досвіду публічного управління аграрними інноваціями набуває особливої ваги в умовах структурних реформ, децентралізації та післякризового відновлення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика публічного управління інноваціями в аграрному секторі останніми роками посідає важливе місце в наукових дослідженнях як зарубіжних, так і вітчизняних учених, що зумовлено зростанням ролі аграрної сфери у забезпеченні продовольчої безпеки, сталого розвитку та адаптації економік до глобальних кризових викликів. У працях міжнародних організацій та дослідницьких центрів інновації в аграрному секторі розглядаються передусім у системному вимірі – як результат взаємодії держави, науки, бізнесу та виробників у межах аграрних інноваційних систем. Так, у звіті ОЕСР, присвяченому інноваціям, продуктивності та сталості сільського господарства Нідерландів, акцентовано увагу на ролі державної політики у формуванні сприятливого інституційного середовища, розвитку людського капіталу, довіри між акторами та ефективної координації інноваційних процесів [1]. Автори наголошують, що саме комплексність публічного управління, а не окремі інструменти підтримки, забезпечує довгострокову конкурентоспроможність аграрного сектору.

Питання державного управління інноваційними процесами в аграрній сфері на національному рівні досліджуються у працях зарубіжних учених, зокрема Z. Taishykov, M. Tolysbayeva та ін. [2], які аналізують управлінські моделі стимулювання інновацій у сільському господарстві та підкреслюють необхідність прозорості взаємодії між суб'єктами інноваційної діяльності. Автори доводять, що ефективність аграрних інновацій значною мірою залежить від якості управлінських рішень, доступності інформації та здатності держави поєднувати централізовані інструменти регулювання з ринковими механізмами.

Значний теоретико-методологічний внесок у дослідження публічного управління аграрними інноваціями зроблено у працях A. de Boon, C. Sandström та

D. Rose [3], які пропонують комплексну рамку управління аграрними інноваціями в контексті сталих трансформацій. У своїх дослідженнях автори поєднують підходи аграрних інноваційних систем, багаторівневої перспективи та концепції відповідальних інновацій, наголошуючи на необхідності узгодження інноваційної діяльності з суспільними цілями, екологічними обмеженнями та інституційними умовами. Такий підхід дозволяє розглядати публічне управління інноваціями не лише як інструмент економічного зростання, а як механізм забезпечення соціальної легітимності та довгострокової стійкості аграрного розвитку.

Окремий напрям сучасних досліджень пов'язаний із впровадженням доказової аграрної політики та посиленням аналітичної спроможності органів публічної влади. У звіті KSE Agrosenter, підготовленому М. Богоніс, І. Колодяжним та ін. [4], обґрунтовується необхідність інституціоналізації evidence-based policy в аграрному секторі України, визначається роль аналітичних підрозділів, систем збору даних та оцінювання ефективності державних рішень. Автори акцентують увагу на тому, що інновації в аграрному секторі потребують не лише фінансування, а й якісного управлінського супроводу, заснованого на даних та результатах оцінювання політик.

У вітчизняній науковій літературі значна увага приділяється формуванню механізмів публічного управління інноваційним розвитком аграрної сфери. Зокрема, у працях О. Руденка та співавторів [5] досліджуються інституційні, фінансові та кластерні механізми державного управління аграрним сектором у регіональному вимірі, а також роль інформаційної політики та цифровізації у стимулюванні інновацій. Автори підкреслюють важливість комплексного підходу до управління аграрними інноваціями, що поєднує земельну політику, фінансове регулювання та розвиток інноваційної інфраструктури.

Проблеми державного управління аграрним сектором у контексті регіонального розвитку та економічної безпеки висвітлюються у працях І. Шкуратової [6] та Я. Жовнірчика [7], які обґрунтовують необхідність активної ролі держави у формуванні умов для інноваційного розвитку сільського господарства. Дослідники звертають увагу на вплив організаційно-правових та економічних чинників на результативність управлінських рішень і підкреслюють зв'язок інноваційної політики з забезпеченням продовольчої та економічної безпеки держави.

Адаптаційні аспекти міжнародного досвіду інноваційного розвитку аграрного сектору до українських умов розглядаються у працях Huang Bingru та Revenko O. [8], які аналізують інноваційні бізнес-моделі в агросфері та визначають ключові бар'єри їх упровадження в Україні. Автори наголошують на ролі публічного управління у формуванні регуляторного середовища, розвитку інфраструктури та стимулюванні інвестицій у цифрові й екологічно орієнтовані інновації.

Загалом аналіз сучасних наукових досліджень свідчить про домінування системного підходу до вивчення публічного управління інноваціями в аграрному секторі, у межах якого інновації розглядаються як результат складної взаємодії інституцій, політик і акторів. Водночас у наукових працях недостатньо узагальнено управлінські закономірності та механізми адаптації міжнародного досвіду до умов країн із трансформаційною економікою, що зумовлює потребу в подальших дослідженнях і формуванні практичних рекомендацій у цій сфері.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є комплексний аналіз і узагальнення міжнародного досвіду публічного управління інноваціями в аграрному секторі та виявлення закономірностей і підходів, що можуть бути використані для

підвищення ефективності аграрного розвитку в умовах сучасних глобальних викликів.

Виклад основного матеріалу дослідження. У міжнародній науковій та управлінській практиці інноваційний розвиток аграрного сектору дедалі частіше розглядається крізь призму концепції аграрних інноваційних систем, відповідно до якої інновації виникають у результаті взаємодії множини акторів – фермерів, науково-дослідних установ, університетів, приватних компаній, фінансових інститутів та органів публічної влади. У цьому контексті держава виконує не лише функції регулятора, а й координатора, фасилітатора та інвестора, забезпечуючи узгодженість інноваційних процесів і спрямовуючи їх у русло стратегічних цілей розвитку. Такий підхід активно просувається в аналітичних матеріалах FAO та OECD, де наголошується на необхідності переходу від лінійної моделі інновації до системної, інтегрованої та орієнтованої на потреби аграрних виробників.

Досвід Європейського Союзу демонструє послідовну еволюцію публічного управління інноваціями в аграрному секторі – від прямого субсидування виробництва до комплексної підтримки інноваційних екосистем. У межах Спільної аграрної політики інновації розглядаються як інструмент підвищення конкурентоспроможності, екологічної сталості та соціальної згуртованості сільських територій [9]. Значну роль відіграють програми підтримки досліджень і розробок, фінансування пілотних проектів, розвиток дорадчих служб та стимулювання кооперації між фермерами і науковими установами. Європейське інноваційне партнерство у сфері сільського господарства стало прикладом публічно-управлінського механізму, що поєднує стратегічне планування з децентралізованою реалізацією інноваційних ініціатив на регіональному рівні.

Особливістю європейського підходу є поєднання інноваційної політики з екологічними та кліматичними цілями. Інновації в аграрному секторі спрямовуються не лише на зростання продуктивності, а й на зменшення негативного впливу на довкілля, раціональне використання ресурсів і збереження біорізноманіття. Публічне управління в цьому випадку ґрунтується на принципах умовності підтримки, моніторингу результатів та залучення широкого кола зацікавлених сторін до формування політики. Такий підхід підвищує довіру до державних інституцій і сприяє поширенню інноваційних практик серед аграрних виробників.

Американська модель публічного управління інноваціями в аграрному секторі базується на довготривалій традиції інвестування держави в аграрну науку та освіту. Система університетів land-grant, яка підтримується федеральними та штатними органами влади, забезпечує тісний зв'язок між науковими дослідженнями, освітніми програмами та практичними потребами фермерів [10]. Через розгалужену мережу дорадчих служб результати наукових досліджень оперативно трансформуються в практичні рекомендації та технологічні рішення. У цій моделі публічне управління інноваціями характеризується високим рівнем децентралізації, партнерством із приватним сектором і орієнтацією на економічну ефективність та ринкову конкурентоспроможність.

Водночас американський досвід демонструє, що активна роль держави у фінансуванні аграрних досліджень не суперечить принципам ринкової економіки, а навпаки, створює умови для розвитку приватних інновацій. Державні інвестиції в базові дослідження, інфраструктуру та людський капітал знижують ризики для приватного бізнесу та стимулюють комерціалізацію інновацій. Такий підхід є особливо актуальним у

контексті розвитку біотехнологій, точного землеробства та цифрових рішень в аграрному секторі.

Азійські країни, зокрема Японія, Південна Корея та Китай, формують власні моделі публічного управління аграрними інноваціями, які поєднують активну роль держави з високим рівнем технологізації сільського господарства [10]. В умовах обмежених земельних ресурсів і старіння сільського населення інновації розглядаються як ключовий чинник збереження аграрного потенціалу. Державна політика спрямована на впровадження цифрових технологій, автоматизацію виробничих процесів, розвиток аграрних стартапів і створення спеціалізованих інноваційних зон. Публічне управління в цьому випадку має яскраво виражений стратегічний характер і тісно пов'язане з національними програмами технологічного розвитку.

У країнах, що розвиваються, публічне управління інноваціями в аграрному секторі орієнтоване передусім на подолання структурних обмежень, пов'язаних із низьким рівнем доступу до фінансових ресурсів, технологій та знань. Міжнародні організації, зокрема World Bank, відіграють важливу роль у формуванні інноваційних політик, надаючи фінансову та експертну підтримку розвитку аграрних інноваційних систем. У таких країнах держава часто виступає ініціатором створення дорадчих служб, інноваційних платформ і програм підтримки дрібних фермерів, що сприяє підвищенню інклюзивності інноваційного розвитку.

Порівняльний аналіз міжнародного досвіду дозволяє виокремити спільні закономірності публічного управління інноваціями в аграрному секторі. По-перше, ефективні моделі базуються на довгостроковому стратегічному плануванні, що враховує як економічні, так і екологічні та соціальні аспекти розвитку. По-друге, ключовим чинником успіху є інституційна спроможність держави забезпечувати координацію між різними суб'єктами інноваційної системи. По-третє, важливу роль відіграє розвиток людського капіталу та дорадчих механізмів, які забезпечують трансфер знань і технологій на рівень аграрних виробників. По-четверте, інноваційна політика в аграрному секторі дедалі більше інтегрується з політикою регіонального розвитку, цифровізації та екологічної трансформації.

Водночас міжнародний досвід засвідчує наявність низки проблем і обмежень у публічному управлінні аграрними інноваціями. До них належать фрагментарність політик, недостатня узгодженість між рівнями управління, обмежена участь фермерів у формуванні інноваційних пріоритетів, а також ризики соціальної нерівності, пов'язані з нерівним доступом до інновацій. Усвідомлення цих проблем є важливим для формування більш ефективних і справедливих моделей управління інноваційним розвитком аграрного сектору.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Узагальнюючи результати дослідження, можна стверджувати, що міжнародний досвід публічного управління інноваціями в аграрному секторі демонструє високу варіативність моделей і підходів, обумовлену національними особливостями, рівнем економічного розвитку та стратегічними пріоритетами держав. Водночас спільним для більшості країн є усвідомлення того, що інновації в аграрному секторі не можуть розвиватися стихійно та потребують активної, системної і відповідальної участі публічної влади. Для країн, що перебувають у процесі трансформації, використання міжнародного досвіду має ґрунтуватися не на механічному запозиченні окремих інструментів, а на адаптації цілісних управлінських підходів з урахуванням національних викликів і можливостей.

Література.

1. Innovation, agricultural productivity and sustainability in the Netherlands. OECD. Paris: OECD Publishing, 2015. 128 p. URL: https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2015/11/innovation-agricultural-productivity-and-sustainability-in-the-netherlands_g1g577f0/9789264238473-en.pdf.

2. *Taishykov Z., Tolysbayeva M., Zhumanazarov K., Ibraimova S., Mizambekova Z.* Public administration of innovation processes in the agricultural sector. *World Development Perspectives*. 2024. Vol. 33. P. 100610. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.wdp.2024.100610>.
3. *Boon de A., Sandström C., Rose D.C.* Governing agricultural innovation: a comprehensive framework to underpin sustainable transitions. Reading: University of Reading, 2023. 42 p. URL: [https://centaur.reading.ac.uk/99494/1/Governing %20Agricultural%20Innovation%20%20A%20comprehensive%20framework%20to%20underpin%20sustainable%20transitions.pdf](https://centaur.reading.ac.uk/99494/1/Governing%20Agricultural%20Innovation%20%20A%20comprehensive%20framework%20to%20underpin%20sustainable%20transitions.pdf).
4. *Bogonos M., Kolodiaznyi I., Stolnykovych H., Yurchenko E.* Evidence-based policy for the Ministry of Agrarian Policy and Food of Ukraine. Kyiv: KSE Agrocenter, 2024. 56 p. URL: https://kse.ua/wp-content/uploads/2024/03/Evidence-based-policy-for-MAPF_report.pdf.
5. *Руденко О.В., Шестаковська Т.Л., Гривко С.М., Гурський М.М., Котеленець А.О., Халімон П.І.* Публічне управління розвитком аграрної сфери регіонів України: монографія. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2022. 296 с. URL: https://financial.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/10/Publichne_upravlinnia_Rudenko.pdf.
6. *Шкуратова І.І.* Обумовленість державного управління аграрним сектором регіону. *Інвестиції: практика і досвід*. 2010. № 3. С. 98-102. URL: http://www.investplan.com.ua/pdf/3_2010/21.pdf.
7. *Жовнірчук Я.Ф.* Публічне управління агропродовольчим сектором в умовах забезпечення економічної безпеки. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2019. № 6. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1514>.
8. *Huang B., Revenko O.* Innovative business models in the agricultural sector: international experience and adaptation opportunities in Ukraine. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*. 2024. Vol. 1. № 48. P. 234-246. URL: <https://repository.hneu.edu.ua/handle/123456789/34849>.
9. *Мазур І.І., Фесун Ю.А.* Світовий досвід господарювання та впровадження інновацій в аграрний сектор економіки. *Ефективна економіка*. 2021. № 2. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=8663>. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2021.2.8>.
10. Світові моделі підтримки сільського господарства. 2016. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-world/2012230-svitovi-modeli-pidtrimki-sil'skogo-gospodarstva.html>.

References.

1. Innovation, agricultural productivity and sustainability in the Netherlands. OECD. (2015). OECD Publishing. Paris. Available at: https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2015/11/innovation-agricultural-productivity-and-sustainability-in-the-netherlands_g1g577f0/9789264238473-en.pdf.
2. *Taishykov Z., Tolysbayeva M., Zhumanazarov K., Ibraimova S., Mizambekova Z.* (2024). «Public administration of innovation processes in the agricultural sector». *World Development Perspectives*. Vol. 33. P. 100610. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.wdp.2024.100610>.
3. *Boon, de A., Sandström, C., Rose, D.C.* (2023). *Governing agricultural innovation: a comprehensive framework to underpin sustainable transitions*. Reading: University of Reading. Available at: <https://centaur.reading.ac.uk/99494/1/Governing%20Agricultural%20Innovation%20%20A%20comprehensive%20framework%20to%20underpin%20sustainable%20transitions.pdf>.
4. *Bogonos M., Kolodiaznyi I., Stolnykovych H., Yurchenko E.* (2024). *Evidence-based policy for the Ministry of Agrarian Policy and Food of Ukraine*. KSE Agrocenter. Kyiv. Ukraine. Available at: https://kse.ua/wp-content/uploads/2024/03/Evidence-based-policy-for-MAPF_report.pdf.
5. *Rudenko, O.V., Shestakovs'ka, T.L., Hryvko, S.M., Hurs'kyj, M.M., Kotelenets', A.O., Khalimon, P.I.* (2022). *Publichne upravlinnia rozvytkom ahrarynoi sfery rehioniv Ukrainy*. [Public administration of the development of the agricultural sector of the regions of Ukraine]. LNU imeni Ivana Franka. L'viv. Ukraine. Available at: https://financial.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/10/Publichne_upravlinnia_Rudenko.pdf.
6. *Shkuratova, I.I.* (2010). «Conditionality of state administration of the agricultural sector of the region». *Investytsii: praktyka i dosvid*. № 3. pp. 98-102. Available at: http://www.investplan.com.ua/pdf/3_2010/21.pdf.
7. *Zhovnirchuk, Ya.F.* (2019). «Public management of the agri-food sector in the context of ensuring economic security». *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok*. № 6. Available at: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1514>.
8. *Huang, B., Revenko, O.* (2024). «Innovative business models in the agricultural sector: international experience and adaptation opportunities in Ukraine». *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*. Vol. 1. № 48. pp. 234-246. Available at: <https://repository.hneu.edu.ua/handle/123456789/34849>.
9. *Mazur, I.I., Fesun, Yu.A.* (2021). «World experience in management and implementation of innovations in the agricultural sector of the economy». *Efektivna ekonomika*. № 2. Available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=8663>. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2021.2.8>.
10. Svitovi modeli pidtrymky sil's'koho hospodarstva. (2016). [World models of agricultural support]. Available at: <https://www.ukrinform.ua/rubric-world/2012230-svitovi-modeli-pidtrimki-sil'skogo-gospodarstva.html>.

Abstract.

Okhrimenko A., Chervinska O. International experience of public management of innovations in the agricultural sector.

The article examines international experience in public management of agricultural innovation in the context of contemporary global challenges, including the transformation of agricultural development models, increased food risks, climate change, and the growing role of innovation in economic and social stability. It is argued that the development of agriculture in most countries worldwide is not spontaneous but rather the result of targeted public policy that combines strategic planning, institutional support, financial incentives, and mechanisms for coordinating interactions among key actors in the agricultural innovation system. Approaches to public management of innovation in the agricultural sector applied in the European Union, the United States, and some Asian countries are summarized, with an emphasis on the systemic role of the state in shaping a favorable institutional environment, developing advisory services, and supporting scientific research and knowledge transfer. It is shown that effective models of public management of agricultural innovations are based on the principles of long-term orientation, cross-sectoral coordination, inclusiveness, and the combination of economic, environmental, and social development goals. Attention is paid to the analysis of modern scientific approaches to the management of agricultural innovation, in particular, the concepts of agricultural innovation systems and evidence-based agricultural policy, which enable more sound decision-making and more effective state intervention. Key management patterns and constraints related to policy fragmentation, unequal access to innovation, and the need to adapt international experience to national institutional conditions have been identified. It has been proven that the use of global experience in public management of agricultural innovation should be based on a comprehensive, adaptive approach aimed at increasing the competitiveness of the agricultural economy, ensuring sustainable development, and strengthening food security.

Keywords: public management, innovation, e-governance, smart tools, digital transformation, institutional adaptation, e-democracy, participation tools, management technologies.

Стаття надійшла до редакції / Received 18.10.2025

Прийнята до друку / Accepted 30.10.2025

Бібліографічний опис статті:

Охріменко А.В., Червінська О.С. Міжнародний досвід публічного управління інноваціями в аграрному секторі. *Актуальні проблеми інноваційної економіки та права*. 2025. № 6. С. 48-51.

Okhrimenko A., Chervinska O. International experience of public management of innovations in the agricultural sector. *Actual problems of innovative economy and law*. 2025. No. 6, pp. 48-51.

